

[Aksel Larsen.]

industri og håndværk samt handelsvirksomheder, herunder andelsforeninger, ikke må forhøje priserne uden forudgående tilladelse fra monopoltilsynet.

For yderligere at sikre, at dette ikke bliver misforstået, har vi foreslået § 3 ændret. I regeringsforslagets § 3 står der, at man må forhøje priserne lige så tosset, man vil, bare man indsender beretning til monopoltilsynet og i denne indberetning angiver de den 12. april 1956 gældende priser og de nye priser og giver en kort redegørelse for grundlaget for forhøjelsen. Det er jo ingen som helst garanti mod prisforhøjelser, og derfor foreslår vi § 3 ændret således, at den i overensstemmelse med den ordlyd, vi foreslår at give § 1, foreskriver, at de, der ønsker at foretage prisforhøjelser som følge af stigninger i de afholdte indkøbspriser, transport- og driftsomkostninger, skal henvende sig herom til monopoltilsynet og skal dokumentere, at sådanne prisforhøjelser er nødvendige. Som det fremgår af den formulering, vi har givet § 1, afhænger det derefter af monopoltilsynet, om det anser dokumentationen for fyldestgørende; hvis det ikke gør det, skal det naturligvis sige nej.

Hvis man vedtager disse to ændringsforslag til regeringsforslaget, tror jeg, vi får en nogenlunde effektiv prislov, navnlig hvis man samtidig opretholder regeringens oprindelige forslag om ændring i monopolloven. Jeg vil anbefale, at man vedtager disse vore ændringsforslag.

Nu er udsigten til at få dem vedtaget ikke altfor stor efter det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s tale, idet han som ordfører for sit parti anbefalede at stemme vore ændringsforslag ned. Jeg bliver nødt til at anholde det ærede medlems begrundelse. Han sagde, at vore ændringsforslag var egentlig ganske gode, men alligevel måtte han anbefale at stemme imod dem. Det gode, han vil, det gør han altså ikke, men det onde, han vil, det er han villig til at gøre. Det, der har interesse, er så hans begrundelse for at stemme de ændringsforslag ned, som han synes er gode, og herom sagde det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg): vi har nemlig i udvalget sluttet aftale med det radikale venstre. Det

kunne det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) og hans parti jo have ladet være med. Det er dog en besynderlig optræden, at man for at sikre sig ikke at komme til at gøre det rigtige slutter aftale med et andet parti om at gøre det forkerte og derpå påberåber sig denne aftale og siger: nu er der ganske vist kommet nogle gode ændringsforslag, som vi ikke selv har kunnet finde på, men dem kan vi desværre ikke stemme for, for nu har vi bundet os til anden side. Det er ikke første gang, vi er i denne situation her i tinget. Vi har nogle gange været i den situation, at det nuværende regeringsparti med henvisning til et udvalgsflertal har erklæret, at det var desværre nødt til at optræde sådan og sådan. De havde ikke bragt sig i den situation, hvis de ikke havde kigget så meget på udvalgsflertallet som på, hvordan stillingen er her i tinget. Så ville det være kommet til at ligge anderledes.

Nu vil jeg naturligvis ikke foregøgle, at hvis det socialdemokratiske parti ikke havde bundet sig ved aftaler med det radikale venstre, var det sikkert, at vore ændringsforslag kunne vedtages. Det er ingenlunde sikkert, men jeg ved, at hvis regeringen havde sat noget mere alvorligt ind, end den synes at have sat ind, på at få gennemført prisstop og avancekontrol, havde der været chance for at nå adskilligt mere, end man har nået her. Jeg stillede ved første behandling det spørgsmål: Hvor meget vil regeringen sætte ind? Hvilke perspektiver har den med henblik på disse lovforslag og deres skæbne? Jeg fik kun en meget almindelig og svømmende forklaring af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg).

Nu har vi fået en forklaring, som vi ikke kan tage fejl af: man har overhovedet ikke sat noget ind. Man har ikke slået i bordet og erklæret, at dette forlanger regeringen. Man har været villig til at indgå på et forlig om at ændre lovforslagene — eller rettere sagt erstatte dem med helt andre lovforslag, hvis betydning er yderst problematisk, og det kan jo kun give det indtryk, som allerede havde bundfældet sig den 17. april: at disse lovforslag kun skulle virke som en øjeblikkelig tilsyneladende lynafleder for den vrede, der beherskede arbejderne, og så regnede man med, at når tiden går, bli-